

шта му склонилъ; нъ при това той завелъ синъ тъ си при жрѣтвенникъ тъ, и го накаралъ да се закълне, че ште бѣде до край непримиримъ врагъ на Римляне ти.

Анибалъ се отгледалъ въ войнишкии станъ, и ималъ голѣма дарба, оште и твърдъ и юнашкии духъ. Той, като станалъ отпослѣ главатаръ на картагенски ти войски въ Испания, станалъ най-прочутъ войвода въ старо врѣме. Той живѣлъ като простъ войникъ, неуморно прѣкаровалъ всички ти войнишки мѣчнотии, горештина, студъ, бесѣние ноштѣ; бой тъ той подкачалъ и той го свѣршовалъ. Войска та го имала като богъ. Анибалъ прѣзъ всичкии си животъ устоялъ на клетва та си, што се закълелъ на башта си, и Римляне ти никога нѣмали пò-страшенъ врагъ. Той подкачилъ отъ това, ударилъ на Испания възъ Гръцко то заселиште Сагунтъ, което било съюзено съ Римъ и го развалилъ до край. Това събитие дало причина да се подкачи Втора Пуническа война (218—201 год.).

Съ шестдесетъ тисешти наемна войска и съ много слонове Анибалъ потеглилъ отъ Испания за-въ сама Италия. Той прѣминалъ Пиринейски ти планини и южна Галлия и влѣзълъ въ Алпийски ти планини. Тамъ трѣбовало да се искачова по стрѣмни бърда, покрити съ снѣгъ и лѣдъ; люде ти, коне ти и слонове ти непрѣстайно пропадали въ пропасти ти; въ съшто то врѣме трѣбовало да се биятъ и съ диви ти планински племена. Това прѣминование прѣзъ Алпийски ти планини упропастило на Анибала повече отъ половина та му войска и тако-речи всичкии ти му слонове. Най-сетнѣ той се спустналъ въ долина та на северна Италия, и тамъ се подкачилъ страшенъ бой; той разбилъ три римски войски една по друга, и пѣть тъ му за Римъ се отворилъ. Римскии сенатъ, два-дни се не растурелъ отъ страхъ, мислилъ какъ да отбрани отечество то си, и избралъ за заповѣдникъ Фабия Максима.

Нъ Анибалъ не се наелъ да налегне на Римъ, та се